

ESTAPÉ RESPON

PDP: previsors del pervindre

—L'òrgan que regula el sector elèctric, la CNE, la comissió espanyola de l'energia, diu que les elèctriques alteren els preus de generació. Què vol dir, això?

—Em fa la impressió, a primera vista, que Pedro Merono, advocat de l'estat que jo he conegut com a conseller d'Enher, sembla que pateix, i ho dic amb tot l'amor paternal, d'aquesta situació de final de mandat, que porta a deixar un llegat o una herència que comporti titulars de diaris. Seria una pena que fos això.

—Com es poden manipular a l'alça els preus de producció de l'electricitat en un mercat teòricament liberalitzat com el que tenim?

—Un diria que els inspectors que regulen els comptadors i els distribuïdors d'energia elèctrica estan exposats a baixades de tensió.

—La CNE diu que l'objectiu d'aquestes maniobres orquestrades pel sector és cobrar més subvencions i fer que la tarifa del 2005 sigui més elevada que la d'aquest any. Professor Estapé, expliqui'ns-ho.

—Podríem dir que si és això, que no ho sé, les empreses elèctriques es comporten en la més pura lògica capitalista: augmentar les subvencions i reduir costos.

—De tota manera, les elèctriques estan a la grenya entre si, amb denúncies creuades davant dels òrgans reguladors. No sembla que estiguin molt disposades a fer pactes de sota mà...

—A mi em sembla que l'organització on es produïen més batusses que recordaven la Guerra Civil era la tan co-bejada UNESA, on es deia que, a canvi de president, canvi de tarifes o esclat de costos.

—L'informe d'aquest organisme diu que totes les companyies podrien estar inflant els costos de producció per dir que després han de vendre la llum per sota el preu de cost. És així, realment: la distribució elèctrica no és rendible?

—La distribució no és exemplar, ni ens l'envegen a la resta d'Europa.

—Inflant els costos de producció també s'expulsa del mercat les empreses

dedicades només a vendre energia, perquè el negoci no surt a compte...

—Ja tornem a ser a l'evangeli de sant Lluc: el que en té, se li donarà, i el que no en té, se li treurà el poc que té. Sobre això ha funcionat el capitalisme, especialment en els segles esplendorosos del XVIII i XIX.

—Això dels CTC, què són, qui els paga i qui els cobra?

—Els paguem tots perquè són els costos de transició a la competència. Ja era per a mi escandalós, quan era conseller d'Enher: que un sector de l'economia que es volia titllar de capitalista, per ser compensada dels costos que havia assolit amb situacions monopolístiques creades per l'estat —ara a càrrec del consumidor—, rebín unes indemnitzacions (els CTC). Devia ser molt curiós, perquè més d'una vegada vaig observar que als balanços de les empreses del país ja figuraven els CTC l'I de gener com si s'hagués produït tot l'any. Això vol dir que els que van inventar el sistema eren els que jo en deia PDP, és a dir, "previsors del pervindre".

—Què creieu que hauria de fer el ministre d'Indústria, José Montilla, amb aquests CTC?

—Enfadar-se una mica més del que en ell és normal. I que consti que tinc una gran fe i optimisme en el gran alcalde de Cornellà.

—Actualment, Montilla ja té en suspens els CTC.

—Doncs que hi perseveri.

—El Govern també parla d'eliminar de la tarifa elèctrica el recàrrec pel tractament de residus de les nuclears...

—Això diuen. I m'agradarà veure-ho. I que em diguin el que valen i el que costen.

—Això de l'electricitat sembla més un sac ple de subvencions directes dels consumidors a les companyies que no un mercat liberalitzat...

—Les companyies, d'una manera sibil·lina, diuen: "Si no els agrado, compri's una espelma."

Toni Cañís

Catarsi

Molt bé, les aigües ja han tornat a mare. Maragall s'ha excusat a la seva manera davant Mas. Mas ha fet com que es donava per satisfet i aquí pau i després glòria: ja podem tornar a parlar de finançament i de nou Estatut com si no hagués passat res. Pel bé de l'oasi i el país.

Però ha passat. Ha aflorat a la palestra política i a l'opinió pública la qüestió del finançament irregular dels partits polítics a través de les comissions en l'obra pública. I no seria bo, precisament pel bé del país, que tot acabés en res. Cal delimitar el problema, perquè no es tracta, segurament, de corrupció, ja que les comissions sembla que no han anat a parar a butxaques privades. I també l'abast, perquè els rumors no s'aturen en la Generalitat de Catalunya i al govern anterior, en un partit o en l'altre, sinó que s'estenen a totes les administracions. Després del desgavell tècnic de l'AVE Madrid-Lleida, algú s'atreveix a dir que les adjudicacions van respondre només a criteris confessables? Per què el síndic de comptes està fart de denunciar que els ajuntaments no li presenten els seus números com és preceptiu? Correm el risc que tot quedi en una escaramussa al Parlament i que la Fiscalia, més enllà d'algun cas aïllat, no trobi res més. Potser no és qüestió de posar caps sobre la taula, però sí de fer taula rasa, de tractar el tema del finançament dels partits, d'encoratjar els constructors a denunciar a partir d'ara aquestes pràctiques i les administracions de subscriure i fer complir codis de conducta interns en relació amb subministradors i adjudicatariis, com ja ho fan les gran empreses. I ràpid. Perquè, a més, després del batibull, per exigir el finançament que necessitem, no ens enganyem, la força moral la tenim baixa.

Toni Cañís

L'ENTRELLAI

